

Zo'n leuke leeftijd

Kiley Reid

Zo'n leuke leeftijd

Vertaald door Paul Heijman, Koos Mebius en
Jan Willem Reitsma

2020 Prometheus Amsterdam

Voor Patricia Adeline Olivier

Oorspronkelijke titel *Such a Fun Age*

© 2019 Kiley Reid

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Paul Heijman, Koos Mebius en Jan Willem Reitsma

Omslagontwerp Moker Ontwerp

Foto auteur David Goddard

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4562 0

We wachten absoluut tot er iemand jarig is. Zelfs een ijsje. Ze [mijn dochtertje] moet het verdienen. Gisteren hadden we haar een ijsje beloofd, maar toen gedroeg ze zich afschuwelijk. En ik zei: 'Het spijt me voor je, maar ijsjes zijn voor meisjes die zich goed gedragen. En daar hoor jij vandaag niet bij. Misschien morgen.'

Rachel Sherman

Uneasy Street. The Anxieties of Affluence

Deel 1

1

Toen mevrouw Chamberlain die avond belde, verstond Emira alleen de woorden ‘...Briar ergens mee naartoe nemen...’ en ‘...betaal ik dubbel tarief.’

In een bomvolle flat, tegenover iemand die riep: ‘Mijn lievelingsnummer!’, stond Emira bij haar vriendinnen Zara, Josefa en Shaunie. Het was een zaterdagavond in september en er restte net iets meer dan een uur van Shaunies zesentwintigste verjaardag. Emira zette het geluid van haar telefoon harder en vroeg mevrouw Chamberlain of ze het nog eens wilde zeggen.

‘Zie je kans om een tijdje met Briar naar de avondwinkel te gaan?’ vroeg mevrouw Chamberlain. ‘Sorry dat ik zo laat bel.’

Het was bijna ongelooflijk dat Emira’s oppasbaantje van overdag (in een huis met dure onesies, kleurige stapelblokken, vochtige babydoekjes en eetborden met vakjes) kon inbreken in haar huidige avondsetting (harde muziek, strakke jurkjes, lipliner en rode plastic bekertjes). Maar mevrouw Chamberlain presteerde het om nu, om negen minuten voor elf, te bellen en te verwachten dat Emira ja zou zeggen. Onder de sluier van twee straffe

mixdrankjes zou je het feit dat die twee werelden elkaar nu kruisen bijna grappig kunnen vinden, maar Emira's banksaldo was beslist niet grappig: in totaal negenenzeventig dollar en zestien cent. Na een avond met toegangsprijzen van twintig dollar, verjaardagsrondjes en gezamenlijke cadeaus voor de jarige kon Emira Tucker het geld goed gebruiken.

'Momentje,' zei ze. Ze zette haar glas op een laag salontafeltje en stak haar middelvinger in haar andere oor. 'Wilt u dat ik Briar nú kom halen?'

Aan de andere kant van de tafel legde Shaunie haar hoofd op Josefa's schouder en zei met dubbele tong: 'Wil dat zeggen dat ik nu oud ben? Is zesentwintig oud?' Josefa duwde haar weg en zei: 'Shaunie, hou op.' Naast Emira haalde Zara de slag uit haar behandje. Ze trok een vies gezicht naar Emira en mimedede: *Ieuw, je bazin?*

'Peter heeft per ongeluk... We zitten met een gebroken ruit en... Ik kan Briar hier nu even niet hebben.' Mevrouw Chamberlain klonk rustig en merkwaardig duidelijk, als een verloskundige bij een bevalling: *Oké, moeder, tijd om te persen.* 'Het spijt me dat ik zo laat nog bel,' zei ze. 'Ik wil alleen niet dat ze de politie te zien krijgt.'

'O wow. Oké, maar... mevrouw Chamberlain?' Emira ging op de rand van een van de banken zitten. Aan de andere kant van de armleuning begonnen twee meisjes te dansen. Links van Emira ging de voordeur van Shaunies flat open en er kwamen vier jongens joelend binnen.

'*Oh my God,*' zei Zara. 'Die nigga's moeten weer zo nodig opvallen.'

'Ik zie er nu niet echt uit als een oppas,' waarschuwde Emira. 'Ik ben op het verjaarsfeestje van een vriendin.'

'O god. Sorry. In dat geval...'

‘Nee, nee, zo bedoel ik het niet,’ zei Emira luider. ‘Ik kan best weg. Ik wil alleen zeggen dat ik op hakken ben en dat ik... een paar drankjes op heb. Vindt u dat niet erg?’

Catherine, de baby, met haar vijf maanden de jongste Chamberlain, jammerde in de telefoon. ‘Peter,’ zei mevrouw Chamberlain, ‘neem jij haar even over.’ En daarna heel dichtbij: ‘Emira, het kan me niet schelen hoe je eruitziet. Ik betaal je taxi hierheen en ook die naar huis.’

Emira liet haar telefoon in het vakje van haar crossbodytas glijden en controleerde of ze al haar spullen bij zich had. Toen ze opstond en de reden van haar voortijdige vertrek aan haar vriendinnen meedeelde, zei Josefa: ‘Ga je nou weg om te gaan oppassen? Meen je dat fucking serieus?’

‘Hé, jongens... Jullie hoeven niet om mij te passen,’ deelde Shaunie het gezelschap mee. Ze had één oog open en het andere deed heel erg zijn best om mee te komen.

Josefa was nog niet uitgevraagd. ‘Wat voor moeder vraagt jou om zo laat nog te komen oppassen?’

Emira had geen zin om het uit te leggen. ‘Ik kan het geld goed gebruiken,’ zei ze. Ze wist wel dat het hoogst onwaarschijnlijk was, maar voegde eraan toe: ‘Na afloop kom ik terug.’

Zara stootte haar aan. ‘Ik ga mee.’

Goddank, dacht Emira. Hardop zei ze: ‘Fijn, cool.’

Ze dronken hun glas in één teug leeg. Josefa sloeg haar armen over elkaar. ‘Niet te geloven dat jullie nu al weggaan. Shaunies verjaardag!’

Emira trok haar schouders op en liet ze snel weer zakken. ‘Volgens mij is Shaunie zelf ook niet meer helemaal op Shaunies verjaardag.’ Shaunie liet zich op de grond zakken en kondigde aan dat ze een dutje ging doen. Emira en Zara liepen naar de trap. Terwijl ze buiten op de zwak verlichte stoep op de Uber wacht-

ten, maakte Emira in haar hoofd een rekensom. *Twee maal zestien... plus het geld voor de taxi... Fuck yes.*

Toen Emira en Zara bij het huis van de Chamberlains aankwamen, hoorden ze Catherine binnen nog huilen. Terwijl Emira de trap naar de voordeur op liep, viel haar oog op een onregelmatig gevormd gat in het raam waar iets doorzichtig en slijmerigs uit droop. Boven op de overloop deed mevrouw Chamberlain Briars glanzende blonde haar in een paardenstaart.

Ze bedankte Emira, begroette Zara precies zoals altijd ('Hoi, Zara, leuk je weer te zien') en zei tegen Briar: 'Je gaat met de grote meisjes stappen.'

Briar pakte Emira's hand. 'Het was bedtijd,' zei ze, 'maar nu niet meer.' Ze gingen de trap af en terwijl de drie meisjes het korte stukje naar Market Depot liepen, zei Briar herhaaldelijk dat ze Zara's schoenen zo mooi vond, een doorzichtige maar mislukte poging om ze te mogen aanpassen.

Bij Market Depot verkochten ze vleesbouillon, truffelboters en smoothies achter een toonbank waar op dat moment geen licht brandde, en diverse soorten losse nootjes. De winkel zelf was helder verlicht en leeg, alleen de kassa voor tien artikelen of minder was open. Bij de afdeling gedroogde vruchten trok Zara haar rokje wat omlaag en bukte om een doos rozijnen met een laagje yoghurt te pakken. 'Wát, acht dollar?' Ze zette ze snel terug en kwam overeind. 'Godsamme, dit is een rijkeluiswinkel.'

Ja, zei Emira geluidloos en met de peuter in haar armen, en dit is een rijkeluiskindje.

'Hebbe.' Briar stak twee handjes uit naar de koperkleurige hoepels in Zara's oren.

Emira ging iets dichterbij Zara staan. 'En hoe vraag je dat?'
'Asblief Mira ik wil ditte asblief.'

Zara's mond zakte open. 'Waarom klinkt haar stemmetje altijd zo schattig schor?'

'Doe je vlechten eens opzij,' zei Emira. 'Anders trekt ze eraan.'

Zara gooide haar lange vlechten – waarvan een stuk of tien wit-blond – over één schouder en hield Briar een oorbel voor. 'Volgend weekend krijg ik twists van een kennisje van mijn nicht. Hier, Briar, pak maar.' Zara's telefoon zoemde. Ze haalde hem uit haar tas en begon te typen terwijl ze meeboog met Briars zachte rukjes.

'Is iedereen er nog?' vroeg Emira.

'Ha!' Zara gooide haar hoofd naar achter. 'Shaunie heeft net overgegeven in een bloempot en Josefa is woest. Hoelang moet je hier nog blijven?'

'Geen idee.' Emira zette Briar weer neer. 'Maar deze hier kan urenlang naar de nootjes kijken, dus we zien wel.'

'Mira loopt binnen, Mira loopt binnen...' Zara verdween dansend in het gangpad met diepvriesartikelen. Emira en Briar liepen achter haar aan terwijl zij haar handen op haar knieën legde en in haar vage spiegelbeeld in de vriesvakdeuren op en neer hupte, waarbij pastelkleurige ijsmerklogo's op haar dijen werden gespiegeld. 'Oh my God, ik heb die jongen op Shaunies feestje mijn nummer gegeven,' zei ze met een blik op het scherm. 'En nu wil hij met alle geweld afspreken. Belachelijk.'

'Jij dansen.' Briar wees naar Zara. Ze stopte twee vingers in haar mond en zei: 'Jij... jij dansen maar is geen muziek.'

'Wil je muziek?' Zara's duim begon te scrollen. 'Ik zet muziek op, maar dan moet jij ook dansen.'

'Niet iets met ruige teksten alsjeblieft,' zei Emira. 'Als ze die nazegt word ik ontslagen.'

Zara wuifde met drie vingers naar Emira. 'Ik heb iets, ik heb iets.'

Een paar tellen later barstte er een explosie van geluid uit Zara's telefoon. Ze schrok, zei 'Oeps' en draaide het volume terug. Synthesermuziek vulde het gangpad en toen Whitney Houston begon te zingen, begon Zara met haar heupen te draaien. Briar begon te huppen met haar zachte witte elleboogjes in haar handen, en Emira leunde met haar rug tegen een vriesvakdeur; achter haar glommen dozen met bevroren ontbijtworstjes en wafels in wasachtig karton.

Briar Chamberlain was niet dom. Ze werd nooit hysterisch van ballonnen en ze was eerder bezorgd dan verrukt wanneer clowns zich op de grond wierpen of hun vingers in brand staken. Op verjaardagspartijtjes en balletles voelde Briar zich zichtbaar opgelaten wanneer er muziek werd gedraaid of goochelaars om luidruchtige bijval riepen, en vaak keek ze Emira aan met gekwelde blauwe ogen die zeiden: *Moet ik dit echt doen? Is dit nodig?* Dus toen ze zich moeiteloos naar Zara voegde en op de hit uit de jaren tachtig heen en weer wiegde, stelde Emira zich, zoals vaak, op als Briars uitweg. Ze wilde dat Briar, wanneer ze er genoeg van had, wist dat ze mocht stoppen, ook al gebeurden er op dit moment heerlijke dingen in Emira's hart. Want op dit moment kreeg Emira tweeëndertig dollar per uur betaald om in een winkel te dansen met haar beste vriendin en haar favoriete menselijke wezentje.

Zara leek al even verbaasd als Emira. 'Oeps,' zei ze toen Briar wilder begon te dansen. 'Goed hoor, meisje. Ik zie het wel.'

Briar keek naar Emira en zei: 'Jij ook, Mira.'

Emira begon mee te dansen toen Zara het refrein meezong, dat ze de *heat* met iemand wilde voelen. Ze liet Briar ronddraaien en hield haar armen gekruist voor haar borst toen er nog iemand door het gangpad kwam. Tot haar opluchting zag Emira dat het een vrouw van middelbare leeftijd was met kort grijs

haar, een sportieve legging en een T-shirt met de tekst ST. PAUL'S PUMPKINFEST 5K. Ze leek iemand die op een bepaald punt in haar leven wel eens met kinderen had gedanst, dus Emira ging door. De vrouw zette een halve liter ijs in haar mandje en keek grinnikend naar het dansende drietal. Briar riep: 'Jij danst als mama!'

Toen de laatste modulatie werd ingezet, kwam er een winkelwagentje met een veel groter iemand het gangpad in. Op zijn shirt stond PENN STATE en zijn ogen waren slaperig en leuk, maar Emira ging te zeer op in haar choreografie om te kunnen stoppen zonder aanstellerig te lijken. Ze was bezig met de dougie toen haar oog op de bananen in zijn rijdende karretje viel. Ze bracht haar handen naar haar schouders toen hij een diepvriesgroentemix pakte. Toen Zara tegen Briar zei dat ze een buiging moest maken, applaudisseerde de man geluidloos vier keer in hun richting voordat hij doorliep. Emira trok haar rokje recht.

'Verdomme, ik zweet helemaal.' Zara boog zich voorover. 'Geef me een high five. Ja, meisje, ik kap ermee.'

'Stop je?' vroeg Emira.

Zara stond weer als een gek op haar telefoon te tikken. 'Er is een kans dat iemand vanavond gaat scoren.'

Emira legde haar lange zwarte haar over een schouder. 'Schat, ik wil me nergens mee bemoeien, maar die gast is écht wit.'

Zara gaf haar een duw. 'Het is 2015, Emira! *Yes, we can!*'

'Mm-mm.'

'Nog bedankt voor het taxiritje. *Bye, sister.*'

Voordat Zara zich omdraaide en wegliep, kriebelde ze Briar over haar hoofd. Toen haar hakken naar de uitgang klikten, leek Market Depot plotseling heel wit en heel stil.

Briar besepte pas dat Zara wegging toen ze uit het zicht was. 'Jij

vriendin,' zei ze en ze wees naar de lege plek. Haar grote voortanden staken uit over haar onderlip.

'Ze moet naar bed,' zei Emira. 'Wil je naar de nootjes kijken?'

'Ik moet ook naar bed.' Briar hield Emira's hand vast terwijl ze over de glanzende tegelvloer huppelde. 'Slapen we in de winkel?'

'Nee, we blijven hier nog even hangen.'

'Ik wil... ik wil aan de thee ruiken.'

Briar maakte zich altijd zorgen over de volgorde van komende gebeurtenissen, dus begon Emira haar op rustige toon uit te leggen dat ze eerst naar de nootjes gingen kijken en daarna aan de thee gingen ruiken. Maar terwijl ze daarmee bezig was, viel een stem haar in de rede. 'Pardon, mevrouw.' De stem werd gevolgd door voetstappen en toen Emira zich omdraaide, blikkerde er een glimmend goudkleurig schildje van een beveiliging in haar gezicht. Op de bovenrand stond PUBLIC SAFETY en op de gebogen onderrand PHILADELPHIA.

Briar wees naar zijn gezicht. 'Dat is niet de post,' zei ze.

Emira slikte en hoorde zichzelf zeggen: 'O, hallo.' De man kwam voor haar staan en stak zijn duimen in zijn broekriemlusen. Maar hij groette niet terug.

Emira raakte haar haar aan en vroeg: 'Gaan jullie sluiten of zo?' Ze wist dat deze zaak nog drie kwartier open zou blijven – hij bleef in het weekend, schoon en met gevulde vakken, open tot middernacht – maar ze wilde dat hij hoorde hoe ze praatte. Achter de donkere bakkebaarden van de beveiliging, aan de andere kant van het gangpad, zag Emira nog een gezicht. De grijze, sportief ogende vrouw, die leek te hebben genoten van Briars dansen, sloeg haar armen over elkaar. Ze had haar mandje bij haar voeten neergezet.

'Mevrouw,' zei de beveiliging. Emira keek op naar zijn grote mond en zijn kleine oogjes. Hij leek het soort man met een groot

gezin dat de feestdagen van vroeg tot laat samen doorbrengt, niet het type dat zomaar ‘mevrouw’ tegen iemand zegt. ‘Het is heel laat voor zo’n kleintje,’ zei hij. ‘Is dat uw kind?’

‘Nee,’ zei Emira met een lachje. ‘Ik ben de oppas.’

‘Goed, maar eh...’ zei hij. ‘Met alle respect, u ziet er niet uit alsof u al de hele avond oppast.’

Emira merkte dat ze haar mond vertrok alsof ze iets te heets had gegeten. Ze ving haar vervormde spiegelbeeld in de deur van de vrieskast op en zag zichzelf van top tot teen. Haar gezicht – volle bruine lippen, klein neusje, hoog voorhoofd onder haar zwarte pony – kwam in de spiegeling niet goed uit. Haar zwarte rokje, haar strakke top met v-hals en haar eyeliner weigerden in de dikke ruiten vorm aan te nemen. Het enige wat ze zag was een dunne, donkere gestalte en een plukje blond haar dat aan Briar Chamberlain toebehoorde.

‘Ké,’ stootte ze uit. ‘Ik ben haar oppas en haar moeder heeft me gebeld omdat...’

‘Hallo, het spijt me, maar ik dacht... hallo.’ Vanaf het eind van het gangpad kwam de vrouw naar voren. Haar afgedragen tennischoenen piepten op de tegelvloer. Ze legde een hand op haar borst. ‘Ik ben zelf moeder. En ik hoorde dat kleine meisje zeggen dat ze hier niet met haar moeder is, en omdat het al zo laat is, werd ik een beetje ongerust.’

Emira keek de vrouw met een flauw lachje aan. Het voelde een beetje kinderachtig, maar het enige wat ze kon denken, was: *Heb jij me nou echt zonet aangegeven?*

‘Waar...’ Briar wees naar de zijkant van het gangpad, ‘waar gaan die deuren naartoe?’

‘Wacht even. Oké...’ zei Emira. ‘Ik ben haar oppas en haar moeder heeft me gevraagd haar mee te nemen omdat ze thuis een probleem hadden en ze vond dat ze beter even de deur uit kon.

Ze wonen drie straten hiervandaan.’ Ze voelde haar huid bij haar hals straktrekken. ‘We kwamen even naar de nootjes kijken. We hebben niks aangeraakt of zo. We zijn gewoon... We zijn momenteel nogal van de nootjes, dus... ja.’

De beveiligger sperde zijn neusgaten even open. Hij knikte alsof hem een vraag was gesteld en vroeg toen: ‘Zou het kunnen dat u vanavond hebt gedronken, mevrouw?’ Emira deed haar mond dicht en zette een stap naar achteren. De vrouw naast hem schrok en zei: ‘O jee.’

De afdeling vlees en gevogelte kwam in zicht. Daar had de Penn State-klant van daarstraks heel lang lopen treuzelen en Emira’s gesprek afgeluisterd. Opeens leek de hele interactie, boven op de valse beschuldigingen, volstrekt vernederend, alsof haar op luide toon was verteld dat haar naam niet op de gastenlijst stond. ‘Weet u wat – laat maar,’ zei ze. ‘We gaan wel weg.’

‘Wacht even.’ De beveiligger stak een hand op. ‘Dat gaat zomaar niet, er is een kind bij betrokken.’

‘Maar op dit moment is het mijn kind.’ Emira begon weer te lachen. ‘Ik ben haar oppas. Technisch gezien ben ik haar nanny.’ Dat was niet waar, maar ze wilde impliceren dat er papieren waren getekend die haar officieel met het betreffende kind in verband brachten.

‘Dag schatje.’ De vrouw boog zich voorover en drukte haar handen tussen haar knieën. ‘Weet je waar je mama is?’

‘Haar moeder is thuis.’ Emira tikte twee keer op haar sleutelbeen. ‘U kunt gewoon tegen mij praten, hoor.’

‘Dus u beweert,’ verhelderde de beveiligger, ‘dat een willekeurige mevrouw drie straten hiervandaan u heeft gevraagd om zo laat nog op haar kind te passen?’

‘Oh my God, nee! Dat heb ik niet gezegd. Ik ben haar nanny.’

‘Daarnet was hier nóg een meisje,’ zei de vrouw tegen de beveilig-

liger. ‘Volgens mij is ze net weg.’ Emira’s gezicht werd een en al verbijstering. Het leek wel alsof haar hele bestaan ongeldig werd verklaard. Ze zou haar arm in de lucht willen steken alsof ze in een grote menigte een vriendin zocht, met haar telefoon tegen haar oor, en zei: ‘Zie je me? Ik sta te zwaaien.’ De vrouw schudde haar hoofd. ‘Ze deden een soort... ik weet het eigenlijk niet... een soort twerk of zo. En ik dacht, oké, dit voelt niet goed.’

‘Hè?’ Emira’s stem schoot omhoog toen ze zei: ‘Dat meent u niet.’ Briar nieste tegen haar heen.

De Penn State-man kwam dichterbij en in zicht. Hij hield zijn telefoon voor zijn borst en legde alles vast.

‘Nee, hè?’ Emira schermde haar gezicht af met haar afbladderende zwartgelakte nagels alsof ze bij toeval een groepsfoto binnenliep. ‘Kunt u daarmee ophouden?’

‘Volgens mij wil je dat dit wordt gefilmd,’ zei hij. ‘Wil je dat ik de politie bel?’

Emira liet haar armen zakken. ‘Waarvoor?’

‘Hé, grote meid.’ De beveiliging liet zich op een knie zakken. Hij klonk vriendelijk en geïnteresseerd. ‘Wie is deze mevrouw?’

‘Schatje,’ zei de vrouw zachtjes. ‘Is dit een vriendin van je?’

Emira wilde bukken en Briar optillen – misschien dat Briar, als ze haar gezicht duidelijker zag, haar naam kon produceren? – maar ze wist dat haar rokje ernstig kort was en dat er nu een telefooncamera in het spel was. Opeens leek het of haar lot in handen lag van een peuter die geloofde dat broccoli een jong boompje was en dat niemand je zag als je onder een deken kroop. Emira hield haar adem in toen Briar haar vingers in haar mond stak. Briar zei ‘Mier’ en Emira dacht *goddank*.

Maar de bewaker zei: ‘Nee, niet jij, liefje. Je vriendin hier. Hoe heet zij?’

‘Mier!’ schreeuwde Briar.

‘Ze zegt mijn naam,’ zei Emira tegen hem. ‘Ik heet Emira.’

‘Kunt u dat voor me spellen?’ vroeg de beveiligder.

‘Ho ho ho.’ De man achter de telefoon probeerde Emira’s aandacht te trekken. ‘Zelfs als ze het vragen hoeft je je ID niet te laten zien. Dat is de wet hier in Pennsylvania.’

‘Hé gast, ik ken mijn rechten,’ zei Emira.

‘Meneer.’ De beveiligder kwam overeind en draaide zich om. ‘U mag u niet met een misdrijf bemoeien.’

‘Wacht, wacht, een misdrijf?!’ Emira had het gevoel dat ze een vrije val maakte. Al het bloed in haar lichaam leek in haar oren en achter haar ogen te gonzen en te klotsen. Ze boog zich voorover om Briar in haar armen te nemen, zette haar voeten uit elkaar voor het evenwicht en zwiepte haar haar naar achteren. ‘Over wat voor misdrijf hebben we het nu? Ik ben aan het wérk. Ik sta nu geld te verdienen, en ik wed dat ik meer verdien dan jij. We zijn hier om naar de nootjes te kijken, dus worden we nu aangehouden of mogen we weg?’ Terwijl ze dat zei hield ze haar handen over Briars oren. Briar liet haar hand in de hals van Emira’s top glijden.

De kliktante sloeg weer haar hand voor haar mond. Deze keer zei ze: ‘O jee, o, help.’

‘Goed, mevrouw.’ De beveiligder zette zijn voeten verder uit elkaar zodat zijn houding overeenkwam met die van Emira. ‘U wordt aangehouden en ondervraagd omdat de veiligheid van het kind in gevaar is. Zou u het kind neer willen zetten...’

‘Oké, weet je wat?’ Emira’s linkerenkel trilde toen ze haar telefoon uit haar tas haalde. ‘Ik bel haar vader of hij hierheen kan komen. Dat is een oude witte man, dus daar voelen we ons allemaal vast een stuk beter bij.’

‘U hoeft zich niet zo op te winden.’ Hij hief zijn handen in een afwerend gebaar en keek Briar recht aan. ‘Oké, liefje, hoe oud ben je?’